

гьовдень и Възкресение. Ще има по-голям панаиръ отъ лани. Тръбва да се приготвимъ здравата — и ние, и децата. — Той казваше деца на куклитъ.

— Пъкъ то за проклетия, дѣдо, никакъ не ни бива, — отвърна Янко. — Я — колко сж дрипави!

Наистина, и Кара-Кольо, и Тодоръ, и Кера бѣха съвсемъ изпокжсани — жалъ да ти стане. Какъ ще играятъ предъ толкова свѣтъ!...

Старецътъ въздъхна, извади отъ торбичката празничната си риза, взе ножици, скрои дрехи на куклитъ, и благослови: — Да ни сж живи и здрави! Тѣ ще ни нахранятъ и облѣкатъ! Нека ги премѣнимъ!

Срещу Великдень куклитъ бѣха стегнати и нагиздени. На малкото сандѣче бѣше забучена клонка цѣфналъ глогъ — за здраве. Утре бѣше Гергьовдень — по всички врати имаше зелени клончета, а дѣдо Парушъ и Янко нѣмаха друга кжща и затова забучиха вейката тукъ. Старецътъ и момчето отидоха на черква, върнаха се, и легнаха. Дѣдо Парушъ заспа. Тъкмо Янко задрѣмваше, когато усѣти че нѣ-